

44 – Profetens släktingars ställningstagande

Innehåll

- Sira-lektion 44
- Stamlojalitet, tribalism och nedärvda traditioner
- Fanatism för stam, ras eller nationalism
- Andra orsaker till att de inte trodde
- Dumhet och att inte använda tanke och förstånd

Sira-lektion 44

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn. Må Guds frid och välsignelser vara över vår mästare Muhammed.

Vi fortsätter att sitta vid Muhammeds ﷺ bord. Förra gången talade vi om **den öppna kallelsen**, som riktades till allmänheten i Quraysh och andra, och detta skedde efter kallelsen till de närmaste. Då uppenbarades Guds ord:

”Förkunnna öppet det du befalls, och vänd dig bort från avgudadyrkarna.”

Så Profeten ﷺ förkunnade öppet det han befallts och utförde sin Herres uppdrag på bästa sätt. Vad hände då?

Ett explosivt gensvar i Mekka

Det skedde en explosion i Mekka — ilska, förkastande och avvisande av denna kallelse. Möten hölls, planer smiddes och konspirationer växte fram för att göra sig av med kallelsen. Staden var i uppror — och detta är Guds lag i alla profetiska kallelser.

Gud säger:

”Så gjorde Vi för varje profet en fiende: djävlar bland människor och djinner, som ingjuter varandra förskönade ord i syfte att bedra.”

Muslimerna i Mekka hade inte tillkännagivit sin islam, förutom Profeten ﷺ själv. Och i Mekka fanns ingen som försvarade den utvalde ﷺ förutom Abu Talib.

Varför trodde inte mekkanerna?

Varför trodde de inte?

Varför bekämpade de kallelsen, trots att Guds Sändebud ﷺ var en av dem, och de kände hans sanningsenlighet? De var språkkunniga och visste att det han kom med inte var människotal.

Budskapet var klart, och de var alla övertygade om att det Muhammed ﷺ kom med var sanningen, utan tvekan. Så varför förnekade de honom?

Det råder ingen tvekan om att det fanns orsaker som hindrade dem från att tro på hans kallelse och bekräfta honom.

”Fanatism, tribalism och nedärvda traditioner”

Dessa saker är de största avgudarna och de starkaste verktygen genom vilka profeternas kallelser bekämpas. De är bland de största orsakerna till att människor avvisar Guds religion.

Det är svårt för en människa att lämna det hon är van vid; att hennes själ skulle lämna kroppen är lättare för henne än att förändra dessa traditioner — om inte något kommer in i hjärtat som rycker upp dem med rötterna.

Koranen pekar på sjukdomen att blint följa förfäder i det falska. Gud den Upphöjde säger:

”När man säger till dem: ’Kom till det som Gud har uppenbarat och till Sändebudet’, svarar de: ’Det vi funnit våra fäder följa är tillräckligt för oss.’ Även om deras fäder inte förstod något och inte var vägleda?”

Detta är vad som fick Abu Talib att säga till Guds Sändebud ﷺ när hans folk stod emot hans brorson:

”Jag ska stödja dig, Muhammed, med ett mäktigt stöd — men min själ förmår mig inte att lämna ’Abd al-Muttalibs religion.”

Och detta är också vad som fick Abu Jahl — som tillhörde Banu Makhzum, stammen som konkurrerade med Banu Hashim — att säga:

**”Vi och Banu ’Abd Manaf har tävlat om ära:
de gav mat, så gav vi mat;
de bar bördor, så bar vi bördor;
de gav, så gav vi —
tills vi stod jämställda som två hästar vid startlinjen.
Sedan säger de: ’Hos oss finns en profet som får uppenbarelse från
himlen.’
Hur ska vi acceptera detta? Vid Gud, vi kommer aldrig att tro på honom
eller bekräfta honom.”**

Fanatism för stam, ras eller nationalism

Fanatism för stam, ras eller nationalism är en av okunnighetens (jahiliyyahs) egenskaper.

Detta är den metod som avgudadyrkarna och motståndarna till Guds religion har följt genom alla tider. De har utnyttjat denna ingång sedan urminnes tider och kommer att fortsätta göra det till Domedagen.

Detta är samma nationalistiska fanatism som judarna och engelsmännen använde för att fälla det osmanska riket genom att splittra muslimerna i araber och turkar. Det är samma ingång som fransmännen använde för att fälla Algeriet genom att splittra muslimerna i araber och berber.

Och det är samma punkt som Shas ibn Qays, juden, använde på Profetens ﷺ tid för att splittra ansar i Aws och Khazraj, när han tände konflikten genom att ropa:

”Åh Aws! Åh Khazraj!”

Andra orsaker till att de inte trodde

De fruktade att de avgudadyrkande stammarna skulle fördriva dem från deras land om de trodde på Muhammeds ﷺ budskap.

Al-Harith ibn Nawfal, en av Qurayshs ledare, sade:

”Vi vet att det Muhammed säger är sant, men det som hindrar oss från att följa honom och tro på honom är vår rädsla för att araberna ska anfälla oss och driva oss från vårt land — och vi har ingen styrka att stå emot dem.”

Då uppenbarade Gud den Upphöjde:

”De säger: ’Om vi följer vägledningen med dig kommer vi att ryckas bort från vårt land.’

Har Vi inte gjort för dem en trygg helgedom dit frukter av alla slag förs som en försörjning från Oss? Men de flesta av dem vet inte.”

Detta betyder: Den Gud som gav er trygghet i detta land, gjorde det till en säker helgedom dit hjärtan längtar och dit frukter förs från jordens alla hörn — Han är fullt kapabel att skydda er från avgudadyrkarnas angrepp efter att ni tror.

Alltså är rädslan för arabiska stammars angrepp **ingen ursäkt** för att avvisa islam.

Högmod och avundsjuka

En annan orsak som hindrade dem från att träda in i islam var **högmod och avund**.

Guds Sändebud ﷺ sade till dem:

”Lyd mig och följ mig.”

Detta var stort i deras ögon, och de sade:

”Ska vi låta oss ledas av en ung man från Banu Hashim som får oss att gå som får?”

Al-Walid sade:

”Ska uppenbarelsen komma till Muhammed och lämna mig? Jag som är Qurayshs ledare och dess främste man — och lämna Thaqifs ledare i Ta’if?”

Han brukade säga till Profeten ﷺ:

”Om profetskapet vore sant skulle jag vara mer värd det än du.”

Koranen återger deras ord:

”De sade: ’Varför har inte denna Koran uppenbarats till en stor man från de två städerna?’”

Med ”de två männen” menade de:

- al-Walid ibn al-Mughira i Mekka
- ‘Urwa ibn Mas‘ud al-Thaqafi i Ta‘if

De sade alltså: ”Om detta budskap hade kommit till en stor man, då skulle vi ha trott.”

Men utan tvekan är Guds Sändebud ﷺ **den största av skapelsen** — men de mätte storhet med rikedom och status, inte med religion, moral och tro. Detta är okunnighetens måttstock.

Gud den Upphöjde klargjorde att den som präglas av högmod har svårt att följa sanningen:

”Jag ska vända bort från Mina tecken dem som upphöjer sig på jorden utan rätt.

Även om de ser varje tecken tror de inte på det.

Om de ser vägledningens väg tar de den inte.

Men om de ser villfarelsens väg följer de den.”

Rädslan att förlora makt och ledarskap

En annan orsak som hindrade mekkanerna från att tro var deras rädsla att förlora **makt och ledarskap**.

Guds Sändebud ﷺ kom för att upprätta Guds lag — och han var endast en förmedlare av sin Herres budskap. Men genom att detta budskap kom skulle makten tas från ledarna som Abu Sufyan, Umayya ibn Khalaf och andra.

De förstod att islam skulle:

- avskaffa deras auktoritet
- riva deras system

- avslöja deras orättvisor
- och ersätta deras lagar med Guds lag

Därför motsatte de sig islam — inte för att de tvivlade på sanningen, utan för att de fruktade att förlora sina troner.

Och bland hindren fanns också...

Rädslan för världsliga intressen: pengar, status och makt

Mekka var en trygg stad, centrum för de arabiska stammarna, och handeln där var livlig. Om araberna skulle börja bekämpa Muhammed ﷺ skulle denna trygga stad förvandlas till ett område av konflikter och krig — något som inte gynnade handel eller vinst.

Mekkanerna ville inte heller att någon i hela Arabien skulle acceptera islam, för om en av de stora handelsmännen utanför Mekka trodde på Muhammed ﷺ, kunde hans tro få honom att **stoppa handeln med Mekka** som stöd för Profeten ﷺ.

Detta hände senare när **Thumama ibn Athal**, kungen av al-Yamama, accepterade islam. Han stoppade då matleveranserna till Mekka, och mekkanerna drabbades av stor nöd.

Ett annat hinder för mekkanernas islam:

Rädslan att förlora sina begär och njutningar

De var människor som levde i utsvävningar och omoral, och de hade gjort det i många år. Att lämna dessa vanor och begär krävde uppoffring och ansträngning — något de inte var beredda på.

Islam är en kallelse till:

- reform
- dygd
- ädla karaktärer
- att hålla sig borta från synder och överträdelser

Men falskhetens folk vill inte ha begränsningar. De vill inte ha hinder som stoppar dem från att följa sina begär.

Därför står begärets och omoralens folk **alltid** i vägen för varje kallelse

som förbjuder otukt och lösaktighet — och de bekämpar den.

Och bland orsakerna fanns också...

Dumhet och att inte använda tanke och förstånd

Dessa avgudadyrkare var vana vid tron att gudarna var många, och de hade vuxit upp med detta. När religionen kom och berättade för dem att Gud, den Upphöjde, är **En, utan partner**, vägrade deras hjärtan och sinnen att acceptera det. De sade:

”Har han gjort gudarna till en enda Gud? Detta är verkligen något märkligt.”

De förundrades över tawhid — men det märkliga är egentligen att en människa kan tro att det finns mer än en gud i universum. Om de hade använt sina sinnen skulle de aldrig ha satt andra gudar vid Guds sida:

”Om det i himlarna och på jorden funnits andra gudar än Gud, skulle de båda ha gått under. Prisad vare Gud, herren över tronen, höjd över det de beskriver.”

Det fanns också de vars dumhet hindrade dem från att förstå att Gud sänder en mänsklig profet till människor. De förstod inte visdomen i detta. Gud säger:

”Ingenting hindrade människorna från att tro när vägledningen kom till dem, annat än att de sade: ’Har Gud sänt en människa som sändebud?’”

Gud svarade dem:

”Säg: Om det på jorden funnits änglar som vandrade tryggt, skulle Vi ha sänt ner en ängel som sändebud till dem.”

Och det fanns människor vars dumhet hindrade dem från att förstå och tro på **den yttersta dagen**. De ansåg det omöjligt att Gud skulle återuppväcka benen efter att de förmultnat, och skapa människan på nytt. De svor högtidligt:

”Gud kommer inte att uppväcka den som dör.”

Gud svarade dem:

”Ser inte människan att Vi skapade honom av en droppe, och plötsligt är han en tydlig motståndare?

Han ger Oss ett exempel och glömmer sin egen skapelse. Han säger: ’Vem ska ge liv åt benen när de är förmultnade?’

Säg: ’Den som skapade dem första gången ska ge dem liv, och Han har kunskap om all skapelse.’”

Dessa orsaker och hinder

Detta är orsakerna och hindren som stod framför Quraysh och höll dem borta från islam.

Och dessa orsaker är inte specifika för Quraysh eller Mekkas avgudadyrkare — de är **allmänna orsaker** som kan finnas i varje tid och genom alla epoker. Den som bär dessa egenskaper kommer att finna dem som hinder som avhåller honom från Guds religion och från tron.

Och all lovprisning tillhör Gud, världarnas Herre.

KORANEN & SUNNAH

- [Rasism ur ett islamiskt perspektiv](#)
- [Den raka vägen](#)
- [Ahl al-Sunnahs ståndpunkt gällande den som begår en stor synd](#)
- [Sättet att Be efter den Utsatta Tiden](#)
- [Bestämmelserna om att be en obligatorisk bön före dess bestämda tid](#)
- [Fudayl ibn ‘Iyād om ahl al-Sunnah och ahl al-Bid‘ah](#)
- [Botemedlet för den Muslimska Ummahn](#)
- [Salafiyah är inte en ny kallelse](#)
- [Den stora massan av muslimer](#)
- [Förklaringen och innebörden av profetens namn](#)